

Udbygget resumé af telefonreferat om muligheden for at give en borgmester fri telefon

Udbygningen er foretaget af Indenrigs- og Sundhedsministeriet den 8. maj 2024 på baggrund af Økonomi- og Indenrigsministeriets vederlagsnotat af 25. september 2012, Forvaltningsjura, sagsnr. 2012-00322. Udbygningerne er markeret med understregning.

En kommune har rettet telefonisk henvendelse med spørgsmål om, hvorvidt der efter kommunestyrelseslovens (KSL) § 16, stk. 11, 2. pkt., er adgang til at give en borgmester fri telefon og godtgøre udgifterne hertil.

Det fremgår af vederlagsbekendtgørelsens § 19, stk. 4, at den, der modtager vederlag efter stk. 1 eller efter stk. 2, kan ikke samtidig oppebære anden økonomisk ydelse af kommunens kasse for bestridelse af et kommunalt hverv. Der ydes dog godtgørelser i henhold til § 16, stk. 10, litra a og b, i lov om kommunernes styrelse, og der kan ydes godtgørelser i henhold til lovens § 16, stk. 11.

KSL § 16, stk. 11, 2. pkt., er sålydende:

”Kommunalbestyrelsen kan endvidere beslutte at godtgøre andre udgifter, som er forbundet med kommunalbestyrelsesmedlemmernes deltagelse i de i stk. 1 nævnte møder m.v., eller beslutte at yde anden støtte i forbindelse hermed.”

Det fremgår af vederlagsvejledningens pkt. 4.1.2. om anden godtgørelse, at ”kommunalbestyrelsen f.eks. [kan] beslutte at godtgøre udgifter til telefon, telefax, internetadgang, avishold m.v. eller beslutte at stille lokaler eller pc til rådighed.”

Det antages, at bestemmelsen i lovens § 16, stk. 11, ikke giver adgang til at godtgøre borgmestres udgifter i forbindelse med fremmøde for at varetage funktionen som administrationsleder, jf. vederlagsvejledningens pkt. 4.2.

Det fremgår videre af vederlagsvejledningens pkt. 4.2., at det er antaget, at det ligger inden for kommunens driftsmæssige råderum at stille en tjenestebil til rådighed for borgmesteren. Tjenestebilen, der ikke må bruges privat, er en mere generel støtte til borgmesteren, som ydes af kommunen som arbejdsgiver, idet borgmesterhvervet har karakter af fuldtidsbeskæftigelse og ud fra hensynet til en hensigtsmæssig tilrettelæggelse af kommunens drift. At stille en tjenestebil til rådighed for borgmesteren adskiller sig således markant fra at dække borgmesterens udgifter til befordring. Det er imidlertid antaget, at § 16, stk. 12, i loven ikke er til hinder for, at der af kommunen ydes anden støtte til borgmesteren, når støtten har direkte forbindelse med borgmesterhvervet.

I en sag fra 1993 vedrørende Esbjerg Kommunes indkøb af en bil til kommunens borgmester og kørslen i denne (Indenrigsministeriets brev af 13. oktober 1993 i sagsnr. 1993/1309-4), udtalte Indenrigsministeriet, at det var ministeriets opfattelse, at den daværende § 1, stk. 4, i bekendtgørelsen om vederlag mv. til borgmestre og amtsborgmestre mfl. (den nugældende § 19, stk. 4, i vederlagsbekendtgørelsen) ikke var til hinder for, at en kommunalbestyrelse kunne stille en bil til rådighed for borgmesteren, så længe borgmesterens kørsel i bilen står i direkte forbindelse med varetagelsen af borgmesterhvervet, for eksempel kørsel fra borgmesterkontoret til et møde et andet sted i byen. Det var derimod ministeriets opfattelse, at det ville være i strid med bestemmelsen, hvis en kommunalbestyrelse stillede en bil til rådighed for en borgmesters private kørsel. Det var i denne henseende uden betydning, om borgmesteren har en aftale med skattevæsenet om den skattemæssige behandling af værdien af bilen.

Indenrigsministeriet henviste i ovennævnte udtalelse til betænkning 894/1980 om kommunale styrelsesformer og kommunalpolitikernes arbejdsvilkår mv. p. 180-181, hvoraf fremgår følgende:

”Derimod er der efter gældende ret intet til hinder for, at kommunalbestyrelsen beslutter at yde en sådan støtte til dens enkelte medlemmer, når den har direkte forbindelse med det kommunale hverv, og ikke har politisk ”slagside”. Som eksempler på en sådan støtte kan nævnes sekretærhjælp, kopiering, kursusstøtte,

udlån af lokaler, telefonabonnement og specialudstyr, avisabonnement, evt. udklipsservice, materialer eller faglitteratur osv.

Det må også på dette område antages, at de enkelte kommunalbestyrelser bedst kan vurdere behov og muligheder. Udvalget skal derfor alene henstille, at kommunalbestyrelserne overvejer de muligheder, som den gældende lovgivning frembyder, med hensyn til at støtte medlemmerne i det kommunale arbejde."

Af referatet af et møde i KLN den 13. oktober 1995 om bl.a. bilordninger og andre tjenestelige ordninger, herunder telefon, mobiltelefon og telefax, fremgår det, at man med hensyn til telefoner mv. "i det hele (amts)kommunale område hidtil [har] anvendt Finansministeriets regler om telefongodtgørelse og tjenestestedstelefoner."

Af Aftale om telefongodtgørelse og tjenestestedstelefoner, optrykt som bilag til Finansministeriets cirkulære nr. 111 af 10. juli 1995 fremgår det blandt andet, at

"§ 2. Til ansatte, som skal kunne opkaldes tjenstligt uden for normal tjenestetid, eller som må foretage tjenstlige telefonopkald fra bopælen, kan der efter ansættelsesmyndighedens nærmere bestemmelse udbetales telefongodtgørelse.

Stk. 2. Hvis den ansatte ikke i forvejen har privat telefon, tegnes telefonabonnement i ansættelsesmyndighedens navn med den ansatte som bruger. Oprettelsesgebyr og telefonapparat betales af ansættelsesmyndigheden.

§ 3. Abonnements- og samtaleafgifter betales af den ansatte.

Stk. 2. Som tilskud betaler ansættelsesmyndigheden en godtgørelse svarende til den faste abonnementsafgift inden for telefonområdet for telefonforbindelse.

Stk. 3. Som tilskud til samtaleafgifter betales et beløb på 45 kr. pr. kvartal.

§ 5. Udfører den ansatte en væsentlig del af tjenesten fra sin bopæl, og er der ikke mulighed for at benytte tjenestestedets telefon, kan der - hvis tilskud efter § 3 medfører en urimelig stor telefonudgift for den ansatte - etableres tjenestestedstelefon på vedkommendes bopæl.

Stk. 2. I dette tilfælde betaler ansættelsesmyndigheden samtlige abonnements- og samtaleafgifter, idet den ansatte dog til dækning af private samtaler betaler et fast beløb på 99 kr. pr. kvartal."

Ovennævnte cirkulære blev ophævet ved cirkulære nr. 9615 af 15. april 2002, hvori der blev anført følgende:

"Der er ikke med ophævelsen tilsigtet nogen ændring i de enkelte statsinstitutioners anvendelse af telefongodtgørelse eller tjenestestedstelefoner. Der vil herefter ikke være nogen aftalemæssig begrænsning i institutionernes adgang til efter tjenstligt behov at betale helt eller delvis for telefonudgifter mv.

Baggrunden for parternes beslutning om at ophæve aftalen af 7. juli 1995 er alene en erkendelse af, at hastigheden i udviklingen og udbuddet af serviceydelser på teleområdet og statsinstitutionernes behov for fleksibel og målrettet at kunne anvende disse som arbejdsredskaber for de ansatte også ved arbejde uden for det faste arbejdssted gør det uhensigtsmæssigt at opretholde en særlig aftale herom."

Det må antages, at en telefon, der ikke må bruges privat, på samme måde som en tjenestebil er en mere generel støtte til borgmesteren, som ydes af kommunen som arbejdsgiver, idet borgmesterhvervet har karakter af fuldtidsbeskæftigelse og ud fra hensynet til en hensigtsmæssig tilrettelæggelse af kommunens drift.

Økonomi- og Indenrigsministeriet har i den anledning tilkendegivet følgende:

☐ At bestemmelsen i lovens § 16, stk. 11, giver adgang til at godtgøre udgifter til telefon, som er forbundet med kommunalbestyrelsesmedlemmernes deltagelse i de i § 16, stk. 1 nævnte møder m.v.

☐ At bestemmelsen i lovens § 16, stk. 11, ikke giver adgang til at godtgøre borgmestres udgifter i forbindelse med fremmøde for at varetage funktionen som administrationsleder

☐ At det må antages, at det ligger inden for kommunens driftsmæssige råderum at stille en telefon til rådighed for borgmesteren, så længe borgmesterens brug af telefonen står i direkte forbindelse med varetagelsen af borgmester-hvervet.

☐ At borgmesteren således som udgangspunkt ikke må bruge telefonen privat, tilsvarende hvad der gælder for kommunalt ansatte chefer.